

ראיון עם נעמה בנזימן, יוצרת הספר "אמיליה":

מה הניע אותך לכתוב את הסיפור על אמיליה?

הרעיון לסיפור עלה בדעתי בעקבות ציורים שהבת שלי, זוזו, הכינה פעם, כשהייתה בערך בת חמש. היא ציירה שלושה ציורים על פתקים קטנים, חיברה את הפתקים בסיכות ואמרה לי: "זה הספרון של הילדות שלי".

בציור הראשון רואים ילדה קטנה שאימא שלה מחזיקה אותה בזרועותיה; בציור השני הילדה הולכת לצדה של אימא, ובציור השלישי הילדה הולכת לבד. כשראיתי את הציורים חשבתי שילדים באמת עוברים מין מסע כזה כשהם גדלים, ושבעצם כל בוקר, בדרך לגן, כל ילדה וכל ילד נפרדים מהבית ומההורים והולכים עוד צעד בדרך אל העצמאות שלהם. בספר ניסיתי לדמיין ולתאר את ההרגשות והמחשבות שעוברות לאמיליה בראש בזמן שהיא בדרך, לבדה בתוך המסע שלה, בין אימא שכבר נפרדה ממנה ובין החברים שמחכים לה בגן.

האם קראו לך ספרים כשהיית קטנה? איזה סוג ספרים אהבת כילדה?

קראו לי המון! גדלתי במשפחה שמאוד אוהבת מילים וספרים. אני בעיקר זוכרת את הקולות של סבא שלי ושל אימא שלי קוראים לי שירים בחרוזים. אימא שלי היא משוררת ילדים, חגית בנזימן, וסבא שלי דיבר שבע שפות והיה מתרגם שירה. אהבתי כל מיני סוגי ספרים, סיפורים ושירים וגם תרגומים, בעיקר מרוסית. אני זוכרת את מיץ פטל של חיה שנהב, את פצפונת של אריך קסטנר ואת קרשינדו של דבורה עומר, וכל מיני איורים יפים מספרים שאני לא זוכרת את השמות שלהם. גם היום אני אוהבת לקרוא ספרי ילדים ומדי ערב אני קוראת לילדים שלי סיפורים לפני השינה, אפילו שהם כבר מזמן קוראים בעצמם.

אמיליה רוצה להיכנס לבד לגן אך מתלבטת. האם דבר כזה קרה גם לך?

קורה לי כל הזמן, מאז שהייתי קטנה וגם עכשיו. אחד המקרים שאני זוכרת הוא מגיל 16. ההורים שלי נסעו לשליחות של שנה בארצות הברית ואני רציתי להישאר בארץ. אני התעקשתי להישאר וההורים שלי התעקשו שאסע איתם. בסוף הוחלט על פשרה: ניסע כולנו, ובפסח אחזור לארץ ואגור אצל סבא וסבתא. אני זוכרת עד היום את הטיסה לארץ, כי היה מזג אוויר גרוע והמטוס נאלץ לסטות ממסלולו ולנחות בדרך במקום שלא תוכנן מראש. בסופו של דבר התקופה שבה הייתי לבד בארץ היתה יותר קשה ממה שחשבתי. מצד אחד עשיתי מה שרציתי. הרגשתי באמת עצמאית והיה לי כיף לחזור לחברים בארץ. מצד שני מאוד התגעגתי ולפעמים היה לי קשה להיות רחוקה מהמשפחה.

אנא שתפי אותנו בתהליך בו את גם כותבת, גם מאירת את הסיפור.

כשאני מאירת סיפור שכתב מישהו אחר זה הרבה יותר קל לי. די מהר אני מדמינת איך הספר אמור להיראות ואז אני צריכה "רק" לאייר אותו. ברור שלא תמיד זה הולך כמו שאני רוצה והרבה פעמים יש תיקונים ושינויים, אבל בסך הכל זה תהליך שמתקדם. בספרים שכתבתי בעצמי זה יותר מסובך, כי יש לי איזשהו רעיון או חוויה פנימית שאני רוצה לבטא ואני כל הזמן בודקת איך הכי נכון להגיד ולהראות את מה שהתכוונתי: במילים או באיורים, או גם במילים וגם באיורים.

את מוכנה לספר לנו עוד פרטים עלייך? האם את עובדת על ספר ילדים חדש?

נולדתי לפני 46 שנה למשפחה שחיה בירושלים כבר שבעה דורות. גדלתי ולמדתי בירושלים ולפני כעשר שנים עברתי לתל אביב. פעם הייתי רק מאירת אבל היום אני גם כותבת, בעיקר לילדים אבל לא רק. אני נשואה לדורי ויש לנו שני ילדים - איתמר וזהר (זוזו). חוץ מזה אני מלמדת איור וכותבת את עבודת הגמר שלי לתואר מ.א. באוריינות חזותית. כשסיימתי לעבוד על "אמיליה" חשבתי שלא יהיה לי רעיון לעוד ספר. מצד שני, גם כשסיימתי לעבוד על הספר הראשון שלי, "הכובע הגבוה של אלברט", לא חשבתי שאכתוב ספר נוסף. אחר כך יצרתי את "אמיליה" ועכשיו יש לי רעיונות לשני ספרים חדשים - אחד לילדים צעירים והשני לילדים גדולים יותר.